

Sommige zaken in het leven doe je jezelf aan. Als je de gast van vandaag uitnodigt, weet je van tevoren dat je niet veel hoeft te zeggen, maar ook dat je af en toe de knop even om moet zetten op de nulstand, anders komt er niets van terecht. We hebben het over een bekend man in Cuijk, al was het maar vanuit de krant waarin hij af en toe zijn mening ten beste geeft.

Bart Wolters is geboren in februari 1940 en dus nog nét eentje van 'veur den orlog'. Hoewel hij in Boxmeer het levenslicht aan-schouwde, liggen zijn wortels toch in Cuijk. Zijn vader Hent Wolters was namelijk de oudste van de drie Cuijkse jongens Wolters, zonen van Bartje Wolters. Deze grootvader Bart had een sigarenwinkel in de Grotestraat, naast voormalige bakkerij van Daal (de Roggy), tegenover het mooie oude postkantoor, waar nu al tientallen jaren de ABN Amro bank gehuisvest is. Opa Bart was, naast sigarenboer, sigarenmaker bij sigarenfabriek van Hussen, nu café de Kansas in het Kerkstraatje.

Ome Piet Wolters, ook een zoon van de oude Bart was meubelmaker en had later de bekende meubelzaak Wolters - van Duijnhoven in de Molenstraat. Oom Lam voerde een kapperszaak in het pand van de huidige bloemenzaak Arts, ook al in de Molenstraat. Albert, de zoon van oom Lam, heeft jarenlang samen met zijn vrouw Ans een kapperszaak gehad in de Maasstraat. Als je dus praat over een echte 'Kuukse', dan is onze koffiegast Bart er dus toch wel een, zij het met een omweg. Het Maaswater stroomt hem door de aderen!

Vader Hent was ook sigarenmaker bij van Hussen, maar hij ging, om een paar dubbeltjes per dag meer te verdienen over naar Boxmeer waar Rooie Jan Peters een sigarenfabriekje had. Deze Rooie Jan was ook de feestredenaar van de Harmonie in Boxmeer, waarbij hij altijd zijn toespraak begon met de gevleugelde woorden: "Met vliegende vaandel en slaande trom zijn we tot u gekomen. (vul maar in: dierbaar gouden bruidspaar; geachte jubilaris...)". Ook grootvader Bart stapte over naar Rooie Jan. Vader en zoon liepen iedere dag op en neer naar Boxmeer! Toen Hent trouwde met een dochter van de houtzagerij Hoogenhoff in Mill, gingen ze wonen in de Steenstraat in Boxmeer, waar ze een winkel van de Velo wasmachinefabrikant uit Venlo bemanden. Ze woonden vrij en Hent stond ook nog op de loonlijst bij Velo en hij verkocht uitsluitend dit merk!

Hij bleef daarnaast sigaren maken tot hij op 30 augustus 1939 met de algehele mobilisatie onder dienst moest. De Duitsers waren Polen binnengevallen, het begin van de Tweede Wereldoorlog. De dienstplicht van Hent heeft na 10 mei 1940 niet lang meer geduurd. Hij werd samen met alle Nederlandse troepen gedemobiliseerd. Onze gast Bart was de derde uit het gezin van zes kinderen. Na twee zussen kreeg hij nog een jongere broer en nog twee zusjes. Het was thuis verre van een vetpot, met het schrale sigarenmakers loon en die winkel waar maar af en toe een wasmachine werd verkocht. Maar ze woonden vrij en hadden een moestuin om van te eten. Bart herinnert zich van de oorlog nog dat ze 1944 geëvacueerd waren bij Oma Hoogenhoff in Mill en dat bij terugkeer in Boxmeer hun huis zwaar beschadigd bleek door een voltreffer. Met planken van kabelrollen werd de boel dichtgetimmerd en het leven begon als het ware opnieuw. Datzelfde lot heeft duizenden mensen in een brede strook langs de Maas getroffen, van Roermond tot Mook.

Op de kleuterschool zat Bart bij de JMJ nonnen, die ook de meisjesschool runden. De Petrus jongensschool werd bestierd door echte meesters. Bart weerde zich daar goed en daarom mocht hij naar de plaatselijke Mulo. De schrik, maar ook het respect voor het hoofd van die Boxmeerse Mulo zit hem nog in de benen. Deze mijnheer van Cuijk kon je goed 2500 strafregels laten schrijven. De benodigde schriftjes moest je dan ook nog à raison van een dubbeltje bij deze directeur kopen. Hoezo, belangenverstrengeling? Thuis en in de Steenstraat was het gezellig. Er was nog geen televisie en de zomeravonden werden doorgebracht, al zittend met buurtgenoten op de stoepbrand. Veel plezier beleefde de Boxmeerse jeugd, en zeker ook Bart, op zondag aan de toenmalige derby's tussen Olyympia '18 en JvC '31.

Na drie jaar Mulo ontving hij het diploma 4-jarige Mulo. Dat was in een overgangsfase aan hem gegund vanwege goede prestaties bij het examen. Nu moest hij aan het werk. Omdat hij bevriend was met het zoontje van de stationschef van Boxmeer mocht hij wel eens een woensdagmiddag of een zaterdag meerijden met de rangeerlocomotief van het station.

Daarom wilde hij wel graag bij de Spoorwegen aan de slag. Maar bij de keuring in Utrecht bleek het onderscheiden van kleuren een groot probleem. Hij kon de waarschuwingssignalen niet herkennen. Einde verhaal! Omdat vader Hent toch vond dat een baan bij het rijk de voorkeur had vanwege de 'vastigheid' – vaste armoe zei men –, probeerde zoonlief het maar bij de PTT. In Arnhem bij de telefoondienst werd hij aangenomen op de administratie. Na 4 maanden werd hem gevraagd of hij niet naar Cuijk wilde waar een nieuw rayon werd opgericht. Hij moest het thuis maar eens vragen of dat mocht. Ja, vader was vroeger thuis de baas en je had als kind weinig te zeggen!

Toen Bart de volgende dag op z'n werk kwam vroeg de baas: 'en wat zei je vader?' Bart had het vergeten te vragen, maar antwoordde dat het goed was.

Bart is verder zijn hele arbeidzame leven vanaf 1955 werkzaam geweest in Cuijk. Hij was trots op zijn PTT. Eerst waren ze nog gehuisvest in enkele kamers in de boerderij van aannemer Harry van den Hoogen, hoek Heeswijksestraat – Beerseweg, later in het grote nieuwe PTT gebouw aan de Veldweg. Het administratieve werk bestond merendeels uit het bijhouden van de werkurenstaten van de 'mensen in het veld' en alles daaromheen, zoals loonadministratie. In het gebouw van de PTT zit nu geen afdeling meer van die dienst. Maar de centrale met zijn imposante kabelkelder functioneert nog steeds.

Op 6 juli 1958 werd het leven van onze gast definitief naar de zonzijde gekanteld door een jongedame uit Haps. Op de Beugense kermis was er die avond een 'damesdans'. Bart werd ten dans gevraagd door een jong 'ding' van 16 jaar en dat meisje heeft hem nooit meer losgelaten. Om 10 uur 's avonds hield de muziek op, zoals gebruikelijk. Ze waren niet van de dansvloer af geweest. Jule Geurts, dochter van een aannemersfamilie uit Haps, bleek z'n grote liefde op het eerste gezicht te zijn.

Toen hij haar naar huis bracht, alles op de fiets, vertelde ze hem dat ze vier huizen had. Bart dacht ook nog eens met z'n kont in de boter te zijn gevallen en een goudvinkje getroffen te hebben, maar het bleken later werkhuizen te zijn. Haar moeder was een jonge weduwe met elf kinderen en er moest toch brood op de plank komen! In de tijd dat Jule bij een deftige familie in Nijmegen 'diende', mocht Bart woensdagsavonds in de keuken aldaar 'de week middendoor komen zagen'. Om de tien minuten kwam mevrouw of meneer dan een Victoria koekje brengen, ter controle. Toen Jule later bij dokter Bakker in Haps in de huishouding kwam, heeft Bart tijdens de weekenden waarin Jule op de kinderen moest passen, zichzelf voorgelicht met studieboeken uit de boekenkast van de dokter. En toen ze in 1964 trouwden kon de pastoor op de 'instructieavond' op de pastorie daar niets meer aan toevoegen. Dat vond de goede herder wel een beetje saai. Het aanstaande bruidspaar vertrok met een laatste waarschuwing van de pastoor: "Denk eraan jongen, je mag niet met je zaad knoeien!".

Na hun huwelijk gingen de jongelui wonen in de Leeuwengrootstede in Cuijk Noord. De gemeente had ieder jaar een paar woningen voor ambtenaren van overheid organisaties beschikbaar.

Hun huwelijksnacht in het nieuwe huis werd danig verstoord door de technische jongens van de PTT die een heimelijke luidspreker hadden ingebouwd, waardoor de hele nacht goede wensen klonken, naast de nodige ongevraagde adviezen.

Bart en Jule kregen desondanks, of misschien wel dankzij deze goede raad, drie zonen. De eerste gehaald door dokter Coolen, de tweede door dokter van Kerkhoff en de derde door dokter Arts. Bij ieder heeft Bart een bijzonder verhaal, maar dat zou ons nu te ver voeren.

De jongens zijn alle drie getrouwd en wonen in Cuijk en Katwijk. Bart kan het goed vinden met zijn schoondochters, die hem vier kleinkinderen schonken.

Jule bleef thuis wat werken toen de kinderen klein waren. Ze verzorgde de laatste hand aan de producten van een textielabriekje. En Bart ging mooi iedere dag naar kantoor op de Veldweg.

Jaren achtereen werd hun vakantietijd doorgebracht in het Ponypark in Slagharen. Daar waren de kinderen niet van af te slaan. Eerst gingen ze enkele jaren met de trein, maar in 1974 kwam er een auto. Dat 'Lelijk Eendje' toog dan met volle bepakking en een aanhangwagentje op weg. De veerstoep aan de Maas, de heuvels van de Woeste Hoeve en de brug bij Deventer konden maar nauwelijks gehaald worden.

De laatste jaren gaat hij met een van de jongens mee op vakantie, meestal naar de Waddeneilanden.

Bart heeft zich nooit bemoeid anders met het Cuijkse verenigingsleven dan met het plaatselijke FNV. Die organisatie zette hem op de kieslijst voor de O.R. (Ondernemingsraad) van de PTT en hij werd prompt gekozen. Hij werd een goede vakbondsman en deed dat werk jarenlang met veel plezier en overtuiging.

Op 7 april 1995 sloeg het noodlot toe in het gezinnetje Wolters. Bij een bevolkingsonderzoek bleek Jule borstkanker te hebben van een zeer kwaadaardig type. Het verhaal van Bart wordt vanaf dat moment een drama. Alle lichamelijke ellend heeft hij met zijn Jule beleefd. Maar ze groeiden steeds sterker naar elkaar toe en konden na drie jaar nauwelijks afscheid nemen. Toch is Jule in 1998 gestorven, Bart en zijn gezin, verdoofd door verdriet achterlatend. Na veel vallen en opstaan heeft Bart nu eindelijk zichzelf weer teruggevonden.

Zijn leven met Jule heeft hij in twee dikke boeken op papier gezet. Waarmee hij de herinneringen voor eeuwig heeft vastgelegd. Uw verslaggever heeft de kans gekregen om de boeken te lezen en daarmee een nog nadrukkelijker kijkje achter de schermen gehad. Bart is nu 70 jaar. Omdat hij een tijdje plaatselijk correspondent van de Gelderlander was, werd in die krant zijn mening nog wel eens in het openbaar gevraagd. Of hij gaf hem ongevraagd. Dat deed hij dan altijd heel rustig en weloverwogen, maar wel recht voor de raap! Mede omdat hij wat last heeft met z'n ogen is hij er mee opgehouden.

Hij vindt dat de tijd gekomen is om het huis aan de Leeuwengrootstede te verlaten. Maar het vinden van een nieuwe, kleinere woning is niet zo gemakkelijk als toen hij trouwde. Bart is er wel aan toe !
Doordat uw verslaggever af en toe aan de knoppen heeft gedraaid zijn we toch aan het einde kunnen komen van een heel menselijk verhaal. Zo leer je mensen, die je bijna dagelijks tegenkomt en waarvan je niets weet, toch heel wat beter kennen. Dat is het voordeel van de interviewer.

Bart Wolters,
misschien een wat gecompliceerde maar zeer spontane man, met een gouden hart en een toewijding om jaloers op te zijn.

Bart, bedankt voor de 'inkijk' in je leven en het moge je beter gaan dan in de afgelopen 12 jaar. Maar de tekenen wijzen daar gelukkig wel op. Je kunt nog zoveel betekenis hebben voor je kinderen en kleinkinderen en voor je omgeving. Het beste daarmee !!